

Lumina și căldura Paștelui să ne încălzească sufletele, să ne lumineze mințile, să ne deschidă inimile spre iubire, credință și iertare! Să fim mai buni, să ne bucurăm din plin de frumusețea tuturor lucrurilor care ne înconjoară și să dăruim iubire celor dragi! Sărbători Fericite!

Colectivul redacțional al Ziarului **DRUM**

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

ANUL 25, NR. 656, APRILIE 2022

Editorial

Aprilie cu sărbători

După mai bine de doi ani de pandemie, care ne-au forțat să purtăm masca pe chip și teama în suflet, primăvara aceasta ar fi trebuit să ne dea motive de relaxare și bucurie. Dar nu a fost să fie așa. După două primăveri pandemice, a venit una militară.

Într-o dimineață de februarie, ne-am trezit într-o situație imprevizibilă. Idealurile în care credeam s-au dărâmat, echilibrul, pe care îl știam de nezdruncinat, s-a dezarticulat ... Știri alarmante ne asaltează ființa dornică de liniște și pace. Veștile nu vin de la capătul pământului, ci de aici, de lângă noi, din Ucraina vecină. Ororile războiului ruso-ucrainian se rostogolesc de pe ecranul televizorului direct în suflet și ne conectează la o realitate greu de imaginat, fantastică, desprinsă parcă din filmele S. F.

Împotriva virusului ucigaș, s-a găsit de urgență vaccinul. Ne-am vaccinat, sperând că nu vom fi atinși de el, nici noi, nici cei din jurul nostru. Ne-am salvat. Se va descoperi, oare, și un vaccin împotriva războaielor?

Conștientizăm faptul că suntem doar niște trecători pe drumul dintre naștere și moarte, dar parcă niciodată nesiguranța și fragilitatea nu ne-au găsit mai descumpăniți ca acum.

O mână de oameni, dacă-i putem numi oameni, care se cred atotputernici, conduc planeta, judecând că au dreptul de viață și de moarte asupra semenilor. Noi, cei „mici", adăpostiți în credință, ducem cu noi speranța că lucrurile vor reveni la normal, că ne vom putea bucura, în continuare, de lucrurile frumoase ale vieții.

*

Primăvara și-a intrat legitim în drepturi, în ciuda unor sincope: într-o zi, sunt temperaturi de peste 20 de grade Celsius, ca în ziua următoare aceasta să coboare aproape de zero grade. Sunt fluctuații ale vremii dictate, cu siguranță, de vremuri.

Luna aprilie ne aduce, în acest an, sărbători dragi nouă, creștinilor: Intrarea Domnului în Ierusalim (Duminica Floriilor), Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, Învierea Domnului (Sfintele Paști), Izvorul Tămăduirii.

Să ne bucurăm de ele! Să răsădim în noi Speranța!

Soarele ne va lumina și ne va călăuzi drumul spre Bine. Frumosul creat de natură ne va împodobi chipul. Iubirea ne va întări. Florile înflorite vor veni spre noi cu timiditate să ne mângâie cu parfumul și cu petalele lor la fel de fragile ca și umbrele noastre pe acest pământ ...

Cu prilejul Sfintelor Sărbători Pascale, vă dorim, dragi români de aici și de pretutindeni, pe unde vă aflați, sănătate deplină, bucurii, împliniri, pace și liniște la suflet și în lume ... și să credem cu tărie în biruința noastră asupra tuturor încercărilor pe care viața ni le scoate în cale!

Domnița Neaga

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

● ***Refugiaţi ucraineni în vizită la EUROPE DIRECT Teleorman***

Deşi suntem departe de graniţă, o familie de ucraineni, patru adulţi şi trei copii refugiaţi din calea urgiei războiului declanşat de Rusia în Ucraina, şi-au găsit o casă provizorie la Roşiorii de Vede. Au fugit dintr-o localitate din apropierea Odesei, iar în data de 5 martie au ajuns în România, fiind preluaţi de un roşiorean cu suflet mare, care i-a adus la Roşiori şi le-a pus la dispoziţie un apartament al familiei sale, dotat cu toate facilităţile. Au ales România fiind cea mai apropiată ţară din Uniunea Europeană, unde se simt în siguranţă. Nu doresc să plece în Vest, ci speră să se termine războiul cât mai repede şi să se întoarcă acasă, în Ucraina.

Ştiam că de această familie se ocupă Direcţia Asistenţă Socială din cadrul Primăriei Municipiului Roşiorii de Vede, dar atunci când am aflat că este vorba şi despre un copil şi două adolescente, ne-am gândit să îi ajutăm să se integreze cât mai bine aici, să nu se simtă singuri într-o ţară necunoscută, să-şi continue pasiunile, dar mai ales să comunice cu tineri de vârsta lor.

Text şi foto:
Marinela Ruşanu
Aurelia Bărbuţ

Continuare în pagina 8

Pe Tine Te lăudăm

14 aprilie 2022, o zi ca oricare alta din Postul mare, dar care a devenit o zi minunată prin faptul că zeci de copii au adus prin glasurile lor cristaline și din inimile lor curate pricesne către Mântuitorul nostru și către Maica Sa, în cadrul concursului de muzică religioasă „Pe Tine te lăudăm!".

Evenimentul s-a bucurat de prezența Prea Sfinției Sale Galaction Stângă, episcopul Alexandriei și Teleormanului. Preasfinția Sa, deși avea programul premergător Sfintelor sărbători ale Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos foarte aglomerat, a ținut să fie prezent pentru a încuraja tinerii în demersul lor muzical.

Spun Sfinții Părinți că binecuvântarea preotului dată unui credincios înseamnă așezarea lui sub acoperământul dumnezeiesc și sfărâmarea curselor vrăjmașului diavol. De aceea, Prea Sfinția Sa a dat arhiereasca binecuvântare la începutul activității.

Prea Sfinția Sa nu a venit singur, ci însoțit un monah de o modestie și o pace duhovnicească cum rar mi-a fost dat să văd, Preacuviosul Părinte Arhimandrit Serafim Baciu, stareț al Mănăstirii „Sfântul Alexandru" din Alexandria, consilier sectorul învățământ și activități cu tineretul. Prea cuviosul părinte Stareț Serafim a fost și membru al juriului.

Alături de noi, ca de fiecare dată, a fost și părintele Mircea Ionescu, protoiereul nostru drag, ce a avut greaua misiune de a fi și președintele juriului!

Al doilea membru al juriului a fost dl Petrică Predoi, profesor de educație muzicală, un om de o cultură muzicală vastă.

La masa juriului am avut onoarea de a-l avea și pe cel fără de care nu am fi reușit să organizăm și să premiem copiii noștri talentați. Primarul nostru neobosit, dl Valerică Gheorghe Cîrciumaru.

Monica Tuinete
Foto: **Stelian Avram**

Continuare în pagina 6

Trăire creştină

Iubiți credincioși, mărturisitori ai Învierii Domnului nostru Iisus Hristos,

Se cuvine să aducem prinos de mulțumire și smerită recunoștință Bunului Dumnezeu, Care ne-a învrednicit să ajungem în aceste zile ale Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. Bucurie fără de margini este pentru noi, creștinii, prăznuirea Sfintelor Paști, fiindcă Hristos, prin Învierea Sa cea de a treia zi, ne-a trecut de la moarte la viață și de pe pământ și de la cele pământești, la Cer și la cele cerești. De aceea, Sfânta Biserică ne cheamă astăzi cu tărie: „Veniți să bem băutură nouă, nu din piatră seacă făcută cu minuni, ci din izvorul nestricăciunii, cel izvorât din mormântul lui Hristos, prin care ne întărim”, după ce în timpul Sfântului și Marelui Post n-a încetat să ne adreseze chemarea: „Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Ziditorul tuturor.”.

Învierea Domnului reprezintă o chemare existențială. În ea se poate asculta ecoul primei chemări pe care Dumnezeu a adresat-o creației când a adus-o din neființă la ființă. Creația din nimic este temeiul dependenței de Dumnezeu. Lumea este comuniune cu Dumnezeu și cu semenii și ființează din voia iubitoare a lui Dumnezeu, iar fără El tinde spre nimic.

Astfel, depărtarea de Dumnezeu devine îmbrățișare a neființei și moarte veșnică. Și precum la chemarea întru ființă, nimic din cele create nu a putut spune „nu”, tot astfel, un refuz la chemarea Sfintei Învieri ar fi de neînțeles. Sfânta Scriptură ne relatează că Dumnezeu l-a creat pe om cu trup și suflet: „luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie”.

Cu toate că Dumnezeu a sădit veșnicia în inima omului, acesta s-a lepădat de viața veșnică prin neascultarea sa și a căzut în brațele morții, atât a celei trupești cât și a celei duhovnicești. Înainte de a se arăta ca o realitate, moartea a fost pomenită de Dumnezeu primilor oameni ca o posibilitate, cu scopul de a-i feri de aceasta. Ziditorul i-a rânduit omului fericirea de care să se bucure împlinind ascultarea față de porunca Sa. Piatra de încercare a fost pomul oprit: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”, i-a spus Domnul Dumnezeu lui Adam. Omul a gustat, însă nu a pierit îndată din punct de vedere fizic. Din acea zi, el a devenit însă muritor și a murit întâi duhovnicește, căci harul Sfântului Duh S-a îndepărtat de la el. Omul a continuat să trăiască trupește, dar era mort cu duhul. Dacă nu s-ar fi arătat mila și iubirea lui Dumnezeu cea fără de margini pentru omul căzut, acesta ar fi pierit pe veci. Însă, Dumnezeu a făgăduit lui Adam și Evei că le va trimite un Răscumpărător și, potrivit planului din veci al lui Dumnezeu, Acesta a venit în persoana Fiului lui Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Hristos. Pe Golgota, Domnul Hristos a răscumpărat, odată pentru totdeauna, prin vărsarea Sângelui Său nevinovat, greșeala întregului neam omenesc și, cu dragostea Sa, a izbăvit pe Adam și pe toți urmașii lui de păcat, de blestem și de moarte.

Nimeni dintre muritori nu ar fi putut dobândi această biruință. Numai Fiul lui Dumnezeu, „Cel Unul-Născut” a dobândit această supremă biruință, jertfindu-Se pe Sine și „dându-Și sufletul Său drept preț de răscumpărare pentru mulți.”. El, „Care Dumnezeu fiind în chip... S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând..., S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce,,”; „cu cei făcători de rele a fost numărat..., a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși Și-a dat viața”, pentru că „Dumnezeu așa de mult a iubit lumea, încât pe Fiul Său, Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică.”. „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi.”.

Aceste adevăruri, despre jertfa Mântuitorului Hristos, săvârșită din dragoste, pentru mântuirea oamenilor din osânda morții veșnice, ne duc la înțelegerea că Sfânta Înviere este chemarea dragostei lui Dumnezeu pentru Adam cel căzut, este chemarea lui Hristos Cel Înviat către întreaga umanitate căzută, către noi toți. În această noapte plină de lumină, în chemarea slujitorilor sfintelor altare „Veniți de primiți lumină!”, auzim aievea chemarea Mântuitorului Hristos „Veniți de primiți lumină!”, voi cei ce locuiți în „latura umbrei morții”, „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi.”.

Arătându-Se ucenicilor Săi la Marea Tiberiadei, după Înviere, Mântuitorul îi chemă pe aceștia „Veniți să prânziți”, iar astăzi Sfânta Biserică ne cheamă pe noi pe toți „Veniți să bem băutură nouă, nu din piatră seacă ... ci din izvorul nestricăciunii, cel izvorât din mormântul lui Hristos”. Ce este această „băutură nouă”? Ce este această băutură spre care ne cheamă Biserica, dacă nu Sângele cel sfânt și Trupul cel îndumnezeit al Mântuitorului Hristos, pe care îl primim în Sfânta și Dumnezeiasca Împărtășanie. De aceea, spune cântarea că în ea „ne întărim”, adică în băutura cea nouă și în mormântul lui Hristos, în cel care a purtat viața cea adevărată, „viața și lumina oamenilor.”.

Trupul euharistic al lui Hristos este Trupul Cel înviat din morți, care se dăruiește lumii prin Sfântul Duh, în toate timpurile și în toate locurile. Învierea este, așadar, nu doar un eveniment așteptat de om, ci accesibil credincioșilor prin Sfânta Împărtășanie. Ne împărtășim de el numai în măsura în care ne facem părtași și noi, suferințelor, Crucii și morții Mântuitorului Hristos.

De aceea, Sfânta Biserică a rânduit ca perioadă de pregătire pentru Sfintele Paști, Postul Mare. Tot din sfântă rânduială, Biserica, asemenea unei mame iubitoare, prin duminicile premergătoare postului, ne învață smerenia vameșului și pocăința fiului risipitor, ne aduce aminte de înfricoșătoarea judecată și de izgonirea din rai a lui Adam din pricina neascultării.

Astfel, ca niște „izgoniți din rai”, căci de la această stare trebuie să plecăm, pășim pe calea postului de patruzeci de zile, în care, pe lângă renunțările de ordin alimentar trebuie să intrăm în acea stare duhovnicească în care să ne întâlnim, cu noi înșine, dar și cu aproapele, în împlinirea poruncii iubirii.

Postul este o școală și un binecuvântat prilej de reflecție la condiția noastră prin care trebuie să ajungem la acea stare, în care ne asumăm, cu nădejde, Taina Crucii, pentru a ne împărtăși de bucuria Sfintei Învieri. Și cu cât asumarea noastră este mai intensă, cu atât bucuria va fi mai mare. Ne întărim în această înțelegere dacă ascultăm cum ne învață Sfântul Maxim Mărturisitorul: „... harul Duhului nu se micșorează în cei ce se împărtășesc de el, chiar dacă unul primește mai mult, iar altul mai puțin, din har. Pentru că fiecare dobândește după măsura credinței lui arătarea Duhului. Așa încât, fiecare își este distribuitorul propriu al harului”. Așadar, lucrarea harului este pe măsura credinței celui ce-l primește și a efortului personal prin care își arată, în mod concret, credința.

Credința Sfinților Apostoli în moartea și Învierea Mântuitorului le-a dat acestora o putere sufletească de o intensitate necunoscută vreodată. Predicând, Apostolii trăiau moartea și Învierea lui Hristos. În ceea ce erau, gândeau și făceau, era Hristos Cel mort și înviat. Acest fapt i-a dat putere Sfântului Apostol Pavel să spună cu atâta convingere: „M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în Mine.”; „Căci pentru mine viață este Hristos, iar moartea un câștig.”.

Pentru noi, creștinii, viața aceasta este o școală în care învățăm cum să dobândim nemurirea și să moștenim viața veșnică. Dar, ca să învieze împreună cu Hristos, omul trebuie mai întâi să moară împreună cu El și să trăiască viața lui Hristos, ca și cum ar fi propria-i viață.

Iubiți fii ai Învierii Domnului,

Postul, ca renunțare de bunăvoie la anumite alimente, nu este și nu a fost o practică exclusiv creștină. A existat și în alte religii și este prezent chiar în afara sferei religioase, ca, de exemplu, în anumite diete sau terapii. Însă, este necesar să cunoaștem unicitatea postului creștin, care ne este relevată în legătura dintre două evenimente din istoria mântuirii. Primul este încălcarea postului de către Adam, în Rai, când a mâncat din pomul oprit. Astfel, ni se descoperă păcatul originar. Cel de-al doilea eveniment este legat de Mântuitorul Iisus Hristos. El își începe activitatea Sa pământească postind. Adam a fost ispitit și a căzut în ispită — Hristos Domnul a fost ispitit și a biruit ispita. Consecințele căderii lui Adam sunt alungarea lui din Rai și moartea, iar roadele biruinței lui Hristos sunt întoarcerea noastră în Rai și „omorârea” morții. Înțelegem că, din perspectiva importanței, postul este reliefat ca ceva de viață și de moarte, capital și decisiv.

Pentru noi, creștinii de astăzi, trăitori și mărturisitori ai Luminii Sfintei Învieri, postul este pregătire și cale de acces către unirea cu Dumnezeu, prin împărtășirea cu vrednicie cu Sfântul Trup și Sânge al Domnului Hristos Cel Înviat. Mult folos sufletesc vom dobândi dacă vom pune la inimă cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur care ne învață despre Postul Sfintelor Paști, zicând: „Dacă te va întreba vreun iudeu sau vreun păgân pentru ce postești, să nu-i spui că postești pentru Paști, nici pentru cruce, pentru răstignirea Domnului, căci îi dai prilej de atac. Căci noi nu postim nici pentru că se apropie Paștele, nici pentru că vine ziua crucii, a răstignirii Domnului, ci postim pentru păcatele noastre, pentru că avem de gând să ne împărtășim cu Sfintele Taine. Paștile nu-s pricină nici de post, nici de jale, ci de bucurie și veselie.”.

Cu adevărat, Învierea Domnului este „Sărbătoare a sărbătorilor și Praznic al praznicelor” și nici o altă zi nu este atât de cântată și de preamărită. Ea este bucurie de negrăit și veselie fără de margini, pentru că ne reașază pe drumul vieții veșnice, pe calea împărăției, spre sânul de iubire și comuniune al Tatălui Ceresc. „De la începuturile sale, creștinismul a fost o proclamare a bucuriei – bucuria Învierii – a singurei bucurii posibile pe pământ. El a făcut imposibilă orice altă bucurie, pe care, de obicei, o socotim posibilă. Dar, în cadrul acestei imposibilități, chiar în străfundul

- continuare în pagina 5 -

† GALACTION
EPISCOPUL ALEXANDRIEI ȘI TELEORMANULUI

Citatul lunii

„Se spune că atunci când Petru a ajuns în fața mormântului Domnului Iisus, ar fi spus: *Aici s-a terminat totul*. După ce a intrat în mormânt și a văzut giulgiurile așezate pe mormânt, atunci Petru ar fi zis: *De aici începe totul!*”.

„Cuvinte împărtășite credincioșilor” — Preot Simion Bretfelean-Vidican

Rubrică îngrijită de **Adriana Miu**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

În prima decadă a lunii aprilie 2022, în nordul și estul țării, masele de aer rece au determinat căderea unor precipitații atmosferice specifice, lapoviță și ninsoare, dar și vânturi puternice.

La Roșiori, marți, 5 aprilie, a căzut ultima brumă foarte subțire din această primăvară, ce este în continuare secetoasă.

La prânz

Edilii municipali s-au grăbit încă din februarie să delimiteze zeci de locuri de parcare auto cu plată probabil pe unele străzi sau pe unele spații largi dintre blocuri.

Astfel, pe strada Dunării, între str. Lt. Bălăcescu și str. C. D. Gherea, au fost identificate 53 de locuri, pe str. Lt. Bălăcescu 15 locuri, în spatele chioșcului de ziare, de pe str. M. Kogălniceanu, 16 locuri etc.

În amurg

Pe terenul supermagazinului Lidl, situat pe strada Dunării, a fost instalat un „aparat de colectare a ambalajelor reciclabile”. Un element de modernitate, de comerț ecologic.

Gh. Tutcălău

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Responsabil de număr: Monica Tuinete
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Colectivul de redacție:
Domnița Neaga, Cristian Gabriel Moraru, Iulian Bitoleanu, Ion Scarlat, Ioan Romeo Roșiianu, Petre Bozdoc, Gheorghe Tutcălău, Gheorghe Vlad, Victor Osăceanu, Eugen Cătălin Păunescu, Virgil Andronescu, Daniela Achim Harabagiu, Eugenia Staicu, Gabriel Argeșeanu, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu, Veronica Cojocaru, Monica Tuinete
Culegere texte: Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54 - 56, Roșiori de Vede. Telefon: 0247 460619.
E-mail: ziaruldrum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria
str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

Cutiuța cu amintiri (III)

Crucea măgarului

Apropos de școala veche ...

Cred că prin clasa a VII-a se întâmpla povestirea pe care am să v-o spun. Aveam un tovarăș profesor Ștefanuc Papateu, profesor de agricultură, biologie și anatomie. Profesor bun, director al școlii, membru de partid comunist din convingere și ateu până în măduva oaselor. La orele de agricultură, ne scotea pe terenul agricol al școlii unde munceam la vie, la roșii, castraveți și alte legume de care nu aveam voie să ne atingem atunci când roadele acestora ajungeau să se coacă. Culesul, tot noi, elevii, îl făceam sub stricta sa supraveghere.

Orele de biologie și anatomie le făceam în cabinetul de biologie-anatomie, cu celebrul material didactic — corpul uman în mărime naturală, *jupuit*. Tot aici, la materia biologie, disecam broaște vii, predam ierbarul cu flori și frunze și insectarul în care *mumificam*, cu spirt medicinal, fluturi, buburuze, alte insecte și chiar lilieci prinși în miezul nopților de vară prin aruncarea unei căciuli spre cerul de deasupra unui dud de câteva sute de ani. Că de, dacă nu aveai, ca băiat, în insectar și o astfel de zburătoare nocturnă, erai luat în derâdere de ceilalți băieți care prezentau și un astfel de exemplar. Toate bune și frumoase până aici. Sau așa îmi păreau atunci, pentru că acum îmi sunt de neconceput aceste practici, chiar monstruoase. Broaște nu am disecat pentru simplul fapt că îmi provocau groază numai să le ating, darămite să le tai, dar liliac am achiziționat de la un coleg extrem de curajos. Unii mai aveau și câte un pui de broască țestoasă prins pe la Dunăre sau la Olt.

Revenind la tovarășul profesor Ștefanuc Papateu, acesta avea vreo câteva metehne, pe lângă aceea de a fi șef redutabil la pionieri. Una dintre acestea și cea mai gravă era că nu aveai voie să scrii cu pixul sau cu stiloul. Ei, a venit și ziua când am căzut în *păcatul* de a scrie cu cerneală. Ascuțisem atât de mult creionul, singurul creion, încât rămăsesem cu un *țâr* pe care de-abia îl puteam ține între vârfurile degetelor. Cum să poți scrie cu *chimicul* în felul ăsta? Cu neputință așa ceva! Tovarășul profesor m-a lăsat să scriu cât timp a dictat iar apoi m-a chemat cu *maculatorul* la catedră. A ridicat cu trei degete, în scârbă, caietul și l-a arătat clasei ca exemplu de *așa nu*: *Unde dai și unde crapă / Andronache, al meu, cu cap de capră!*, a rostit rimat acesta, rânjind către mine. Avea darul versificației tovarășul profesor. Apoi m-a trimis să iau *scula* cu care am scris, dar și *târul* de creion chimic. L-am luat și m-am prezentat din nou lângă acesta, în spatele catedrei, catedra fiind așezată lângă soba fierbinte pentru a nu îngheța profesorii în timpul orelor care țineau 45 și 50 de minute. A mai zis el ceva apoi m-a ridicat de perciuni până am ajuns pe vârful degetelor de la picioare. Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. A mai zis ceva. Mi-a ordonat, rânjind, să mă apropii cu capul cam la vreo zece centimetri de muchea catedrei pe care se afla acum caietul deschis la paginile ne*încreionate*. Ca din senin, mi-a aplicat o lovitură de palmă după ceafă în așa fel încât să lovesc brutal cu fruntea de muchea ascuțită a catedrei din lemn masiv. A luat pixul cu care încălcasem propria-i regulă, mi-a zis pe ton imperativ să întorc fața către clasă și a început să-mi deseneze pe frunte- continuu și apăsat, până la os, o cruce. Lacrimile curgeau șuvoind, la fel și sângele. După aplicarea setului de pedepse, mi-a dat caietul și m-a trimis în bancă, spunându-mi *să nu cumva să pun mâna să mă șterg, că se va repeta*. Am rezistat până în recreație. Era ultima oră din ziua aceea blestemată. Am plecat acasă, ținând batista apăsată pe locul din care țuruia sânge.

După ora 16, ajungeau acasă părinții, soseau de la serviciu, de la schimbul unu. Tata de la fabrica de conserve, mama de la fabrica de mobilă. M-a tot văzut taică-meu cu batista umezită cu apă rece pe frunte, s-a cam rugat de mine să-i spun ce, de ce, cum și cine. Până la urmă, i-am dezvăluit secretul. Ambii părinți trecuseră cu mine prin multe încercări ale vieții pentru a mă putea ține în viață, pentru a-mi reda pe cât se putea sănătatea. (In clasele I și a II-a, tovarășa învățătoare făcuse toate presiunile posibile asupra lor și asupră-mi pentru a fi retras de la școală pe motiv că *problemele mele de sănătate deranjau atât pe colegi cât mai ales pe tovarășii profesori*.) Am povestit tatălui toate cele întâmplate. A doua zi a venit la școală și, în cancelarie, după ore, l-a luat de gât pe tovarăș și l-a înghesuit într-un colț, gata-gata să-l și pocnească. (Tatăl meu a făcut box și fotbal în tinerețe.)

Din acea zi aveam note de nu mai avea unde să le treacă în rubricile catalogului, la anatomie și biologie, iar la munca de *sclav* pe terenul agricol al școlii nu am mai fost scos. (Toate roadele acelui teren cultivat, cică pentru învățarea practicării agriculturii, reveneau în întregime profesorilor.) Învățam bine — aproape la toate materiile și, înainte de incidentul povestit, aveam note de la 7 la 9, uneori și 10, dar de când cu *bolșevica* pedeapsă mă tot scotea în fața clasei. Aceleași note le luam pentru că învățam. (Singura materie la care am rămas corijent *pentru repetență* în clasele a VII-a și a VIII-a a fost matematica.) Dar am scăpat cu *darul* din ceea ce *completa* gospodăria, tata aducând de la fabrică.

După terminarea liceului, clasele IX-X și profesionala, l-am reîntâlnit la o terasă, bea o bere. M-a văzut și m-a chemat să mă cinstească: *Salut cowboy-ule, vino să te cinstesc cu o bere și să mai stăm de vorbă!* Am luat loc la masa respectivă, am vorbit de una și de alta, dar despre ceea ce îmi făcuse cu ani în urmă nu am adus vorba.

Peste ani, după terminarea liceului la seral (tot din motive de sănătate), m-am revăzut cu tovarășul (acum domn și întreprinzător în domeniul agricol), pe când mi se dăduse câteva ore de *suplinitor pe educație plastică* în școala generală unde fusesem elev. Acum eram colegi. *Domnule Andronache, acum suntem colegi, nu trebuie să te mai formalizezi în a-mi spune domn' profesor!* În urmă cu puțini ani treceam pe strada principală a municipiului. Era pe o bancă bătrânul profesor și din buna creștere primită în familie am trecut să-l salut, am schimbat câteva cuvinte (aflând că fiul său lucrează în ministerul agriculturii, nicio mirare!), iar când să plec (ce înseamnă uitarea!) am făcut imprudența de a zice *Doamne ajută*, dar Ștefanuc Papateu, tovarășul-domn profesor de odinioară, mi-a replicat cu același rânjet pe chip: *Da, da ..., ți-am spus că nu există așa ceva, există doar omul și voința sa!*

Am plecat și mi-am văzut de drum ...

Dezamăgit de mine, nu de el; supărat pe mine și nu pe el; înciudat pe mine pentru că nu stătusem locului și nu îmi văzusem de drumul și gândurile mele. De atunci îl evit ori de câte ori îl văd. De câte ori ajung în orașul natal. Într-un fel, cu părere de rău, într-un alt fel fără acest sentiment. Să-i dea Domnul sănătate!

Apropos de școala nouă ...

Virgil Andronescu, redactor la revista manifest „Litera13" din Brăila

Tradiții și obiceiuri populare românești din Săptămâna Patimilor

Începând cu ziua de Florii (duminica intrării în Ierusalim a Domnului) se intră în ultima săptămână a Postului Paștelui, numită Săptămâna Patimilor sau Săptămâna Mare, în care creștinii se pregătesc să întâmpine marea sărbătoare a Învierii Mântuitorului Iisus Hristos.

În această săptămână sunt respectate câteva obiceiuri, precum: păstrarea liniștii, a tristeții generale, se fac focuri rituale, se respectă cu strictețe postul, nu se fac lucruri importante în gospodărie, se face curățenie în casă și curți, nu se muncește la câmp, se fac sau se cumpără haine noi pentru sărbătoare, se taie vitele și păsările pentru sărbători, se face tocmirea lăutarilor pentru hora satului, împărtășirea la biserică și iertarea reciprocă între oameni.

În biserici se vor oficia în fiecare seară Deniile, slujbe prin care credincioșii îl „petrec" pe Hristos pe Drumul Crucii, până la moarte și Înviere.

Fiecare zi are o semnificație aparte, în care credincioșii rememorează evenimentele din ultimele zile din viața pământească a Mântuitorului, înainte de Înviere.

Lunea Mare femeile încep curățenia de Paște. Se scoate totul afară, se aerisește casa ca să iasă toate relele de peste iarnă, se văruiește și se spală totul. „Să nu te prindă Paștele în necurățenie, că te blestemă casa!".

Marțea Mare este ziua în care gospodinele aspiră, dau cu mătura, spală geamurile și fac treburile cele mai grele din gospodărie.

Miercurea Mare este ultima zi în care se mai pot face treburi pe câmp sau se mai spală și calcă. Din această zi se spune că bărbații trebuie să stea pe lângă casă și să își ajute nevestele.

În Joia Mare se prăznuiește spălarea picioarelor ucenicilor de către Hristos, Cina cea de Taină, cea la care s-a instituit Taina Sfintei Împărtășanii numită și Euharistia, rugăciunea din grădina Ghetsimani și vinderea Domnului de către Iuda. În această zi îți este interzis să faci mai multe lucruri.

În Joia Mare, dimineața, oamenii obișnuiesc să meargă la biserică să se spovedească și să se împărtășească. Seara, creștinii merg la Denia celor 12 Evanghelii.

Din bătrâni se spune că din Joia Mare nu se mai trag clopotele bisericilor, ci doar se bate toaca. Joia Mare este ziua dedicată copturilor pascale și înroșirii ouălor, simbol al Sărbătorii Sfintelor Paști. Străbunii credeau că ouăle înroșite în această zi nu se strică niciodată.

Vinerea Mare sau Vinerea Paștilor, Vinerea Seacă, Vinerea Patimilor este o zi de mare doliu a întregii creștinătăți pentru că în această zi a fost răstignit și a murit Mântuitorul lumii, Iisus Hristos. Este ultima vineri din Postul Paștilor și, potrivit tradiției, este zi de post negru, adică nu se bea decât apă toată ziua.

Conform tradiției, în Vinerea Mare nu este bine să mănânci urzici și nu e bine să fie folosit oțetul, pentru că pe cruce Iisus a fost bătut cu urzici, iar buzele Mântuitorului au fost udate cu oțet. În Vinerea Mare trebuie să se evite lucrările agricole, în special mersul pe câmp, semănatul sau alte activități asemănătoare.

Această zi mai poartă și numele de Vinerea Seacă și asta pentru că tot ceea ce se seamănă nu rodește. În această zi nu se sacrifică păsări sau animale, așa că dacă doriți să sacrificați un animal sau păsări pentru a avea produse din carne de Paște, este bine să faceți acest lucru din timp. În Vinerea Mare este interzis spălatul. De asemenea, în această zi nu se coase și nu se face curățenie.

În Sâmbăta Mare, gospodinele pregătesc mâncarea pentru masa de Paști și fac ultimele retușuri prin casă. Principala grijă a oamenilor înainte de sărbătoarea Sfintelor Paști nu este însă mâncarea, ci primenirea hainelor. Spre deosebire de Crăciun, pentru Paști nu se pregătesc prea multe feluri de mâncare, de unde și zicerea: „Crăciunul este sătul, iar Paștele este fudul.".

Încă de la începutul Postului, gospodinele croiesc cămăși noi, atât pentru ele cât și pentru restul familiei, pentru a le purta în ziua de Paști.

Seara, gospodinele pregătesc coșul pe care urmează să-l ducă la biserică, la slujba de Înviere. În el pun, de regulă, o lumânare, ouă roșii, pască și cozonac. În unele zone se mai pun și o bucată de slănină, șuncă, zahăr, făină, sare, usturoi, busuioc, cârnați și o coptură în formă de miel. Peste toate acestea se așterne cel mai frumos ștergar din casă. Înainte de miezul nopții, se pornește către biserică, unde credincioșii primesc lumină, semn al Învierii Domnului.

După slujbă, oamenii merg la cimitir și aprind și acolo lumânări, pentru a vesti și celor de dincolo Învierea Mântuitorului.

În ziua de Paști, gospodinele schimbă ștergarele cu unele albe, iar toată familia poartă haine noi.

Copiii se trezesc dis-de-dimineață și pornesc prin vecini pentru a vesti Învierea Domnului, primind în dar ouă roșii și bănuți.

Ioan Romeo Roșiianu

Biblioteca Județeană „Marin Preda" Teleorman

Prietenie ... pe o ... sfoară ... Ediția a X-a

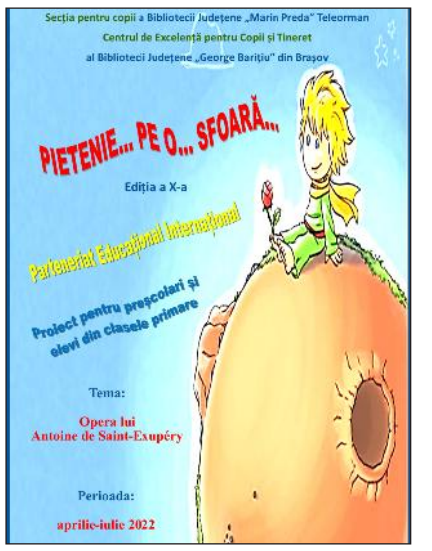

Secția pentru copii a Bibliotecii Județene „Marin Preda" Teleorman derulează proiectul „Prietenie ... pe o ... sfoară ... ", ediția a X-a, în perioada aprilie-iulie 2022, proiect inițiat de Centrul de Excelență pentru Copii și Tineret al Bibliotecii Județene „George Barițiu" din Brașov în anul 2013, pentru a celebra Ziua Internațională a Cărții pentru Copii și Tineret.

Parteneriatul Educațional Internațional „Prietenie ... pe o ... sfoară ... " este dedicat promovării literaturii pentru copii, stimulării interesului pentru lectură a celor mici și activităților practice care îmbină lectura și desenul.

Tema din acest an este dedicată celebrării operei lui Antoine de Saint-Exupéry.

Proiectul se adresează preșcolarilor și școlarilor din clasele primare, în cadrul căruia participanții vor realiza desene bazate pe personaje din opera lui Antoine de Saint-Exupéry.

Lucrările vor fi expuse pe sfoară, la sediile bibliotecilor partenere. Biblioteca Județeană „George Barițiu" din Brașov, inițiatoarea proiectului, va primi de la fiecare partener câte 3 fotografii de la activități, respectiv expoziții.

Dorința noastră pentru acest an și pentru anii viitori este să extindem acest proiect în cât mai multe grădinițe și școli din Teleorman și să aducem în atenția copiilor, părinților, dar și a educatorilor cât mai multe cărți și scriitori valoroși.

Mai multe informații se pot obține la telefon 0247/310706.

Înainte ca natura să moară

Omul — inginer al Pământului (II)

- continuare din nr. trecut -

Acestea sunt printre puținele realități care ne pot arăta ce se poate întâmpla în viitor, dacă se continuă cu ridicarea barajelor în zonele de instabilitate seismică sau fără studierea prealabilă a consecințelor în dispunerea stratelor geologice.

Noi știm azi că straturile scoarței nu sunt totdeauna bine echilibrate. Din când în când, raportul de greutate se schimbă mai ales în jurul unor falii și atunci apar echilibre noi pe care le simțim sub formă de cutremure de pământ. Lucrul e bine cunoscut. Dar și omul poate schimba diferite produse toxice (sau radioactive). Acestea încarcă o greutate în adânc și pot provoca schimbări izostazice, la fel ca și încărcările de greutate la suprafață.

Și inginerul chimist dispune azi de alte mijloace tehnice decât avea omul până acum. Există o idee care spune că omul va ajunge să sintetizeze în instalații aproape toate alimentele sale, pe care le va prezenta tot sub forma în care se găsesc ele astăzi; carnea nu va fi dată de animale, ci sintetizată în fabrici, laptele nu îl vor da vacile, ci chimia etc. Această tendință va fi mai ales a chimiștilor și tehnicienilor.

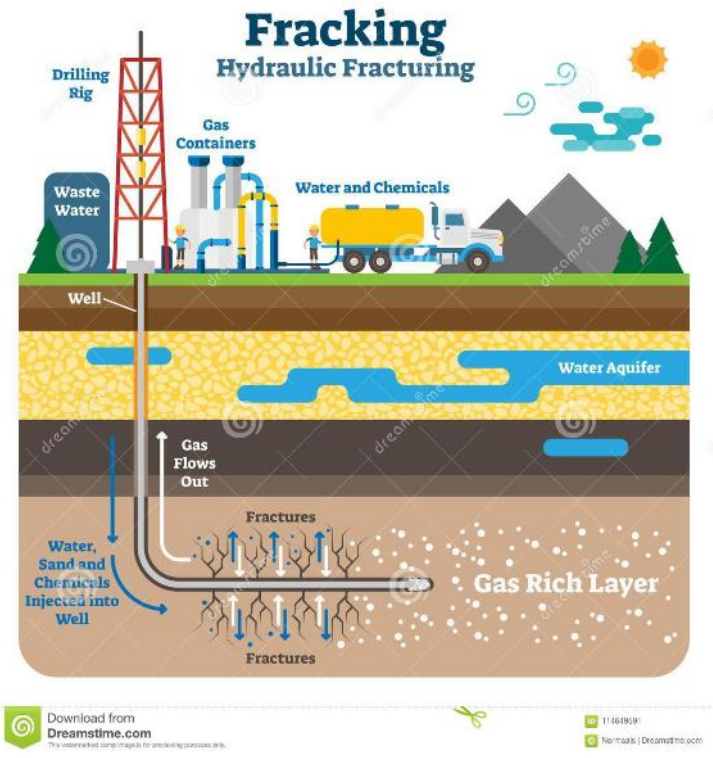

echilibrul stratelor, fie prin acumularea de mari greutăți la suprafață (ca în cazul mărilor interne de baraj), fie prin exploziile extrem de puternice pe care le face în adâncul pământului. S-a mai încercat să se introducă în adâncimea pământului o serie de lichide periculoase. În S.U.A., resturile toxice lichide ale unor industrii de război s-au introdus prin sonde la cca. 4000 m, sub presiune. Într-o regiune s-au injectat peste 700.000 mc de astfel de lichide toxice. Urmarea a fost apariția unor cutremure locale. Populația s-a sesizat și a protestat vehement și astfel injectarea a încetat. Dar în 19 state din S.U.A. există astfel de puțuri-sondă în care se pompează sub presiune apă cu

Ce idei mai are omul? Să lărgească terenurile agricole pentru mărirea hranei oamenilor de mâine! Pentru asta omul defrișează păduri și mintea îl duce să se refugieze probabil în orașe clădite sub apă sau va trebui să se ridice mai sus cu locuințe pe care să se realizeze culturi agricole, ca și când pentru aceasta ar utiliza însăși suprafața pe care stă clădirea. Aceste orașe ale viitorului, fie că vor fi sub apă, fie că se vor înălța spre cer, vor schimba însă cu totul aspectul de suprafață al planetei noastre.

— Va urma —

Prof. **Petre Bozdoc**

Foto: sursa Internet

Buletin Informativ
Administrația publică locală

Administrația publică locală

Sens unic pe strada Nicolae Bălcescu

Consiliul Local a aprobat proiectul de hotărâre prin care se instituie sens unic pe strada Nicolae Bălcescu - tronsonul cuprins între străzile Mărăști și Mihail Kogălniceanu, pe sensul de mers dinspre strada Mărăști.

Hotărârea introducerii sensului unic și pe acest tronson de stradă, prelungind astfel zona cu sens unic formată din străzile Rahovei - Mihail Kogălniceanu - 1917, a fost inițiată la solicitarea locatarilor din blocurile riverane străzii Nicolae Bălcescu urmare a traficului extrem de

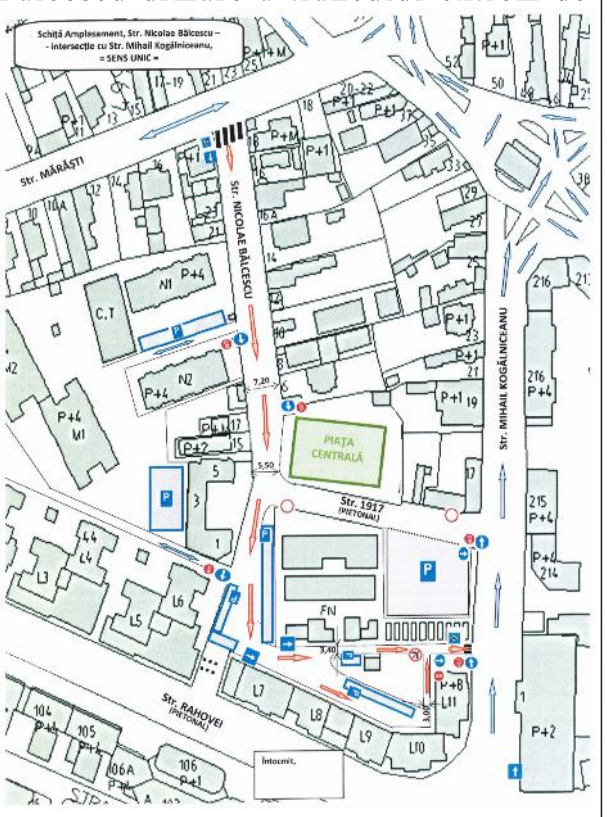

aglomerat în acest perimetru în care se află amplasate Piața Centrală, Hala comercială, magazinele alimentare și cele de desfacere cu amănuntul.

Prin această măsură a înființării sensului unic, pentru care s-a primit acordul de principiu al Biroului Rutier din cadrul Poliției Municipiului Roșiori de Vede, se urmărește fluidizarea traficului în zona pieței și în cea a parcărilor amenajate în perimetrul blocurilor L5-L11 și asigurarea accesului continuu a autovehiculelor de marfă care fac aprovizionarea magazinelor și cel al autogunoierelor care, în dese rânduri, din cauza traficului și a mașinilor parcate, erau în imposibilitatea de a ajunge la ghenele de aici pentru ridicarea gunoiului menajer.

Stimați roșioreni,

Administrația publică locală vă adresează rugămintea de a păstra curățenia și de a nu distruge mobilierul stradal și aparatele de joacă.

Vă mulțumim!

Împreună, păstrăm Roșiori de Vede curat!

Ziua Porților deschise la Spitalul „Caritas”

Joi, 7 aprilie a.c., Primarul Municipiului Roșiori de Vede, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, a participat la activitățile prilejuite de Ziua porților deschise la Spitalul Municipal „Caritas”. Evenimentul s-a încheiat cu o conferință de presă susținută de managerul spitalului „Caritas”, Valentina Robu, edilul șef al

municipiului și Ionuț Adrian Gâdea, președintele Consiliului Județean Teleorman.

În mandatul primarului Valerică Gheorghe Cîrciumaru, spitalul a beneficiat de investiții pentru reabilitarea termică a clădirii, echipamente și aparatură medicală, în valoare de 19 milioane de euro din fonduri europene nerambursabile și din fonduri guvernamentale.

Pentru al doilea an consecutiv, Roșiori de Vede găzduiește ateliere de teatru și dans în cadrul Festivalului de teatru tânăr „Ideo Ideis”

Consilierii locali au votat pentru al doilea an consecutiv, asocierea Municipiului Roșiori de Vede, prin Consiliul Local, cu Asociația T.E.T. Alexandria pentru realizarea în comun a Festivalului de teatru tânăr „Ideo Ideis”. Atelierele de teatru și dans, unde se pot înscrie tinerii roșioreni, sunt programate pentru perioadele 16 – 20 aprilie și 5 – 9 septembrie și vor fi coordonate de nume sonore ale teatrului, filmului și dansului românesc: Maria Obretin, Sabina Brândușe, Daniel Dragomir.

Festivalul de teatru tânăr „Ideo Ideis” a luat ființă în anul 2006.

Atelierele programate la Roșiori de Vede, zonă dezavantajată din punct de vedere al spectacolelor de teatru și film, sunt considerate capsule de teatru și deșteptări, ca fiind doze concentrate de educație alternativă sub forma unor ateliere de explorare personală prin teatru și arte alăturate, întâlniri și conversații cu mentori.

Proiect de reabilitare energetică pentru Școala Gimnazială „Dan Berindei”

În ședința ordinară a Consiliului Local din data de 30 martie a.c., s-a aprobat depunerea și contractarea solicitării de finanțare „Renovarea energetică moderată a școlii gimnaziale „Dan Berindei” din Municipiul Roșiori de Vede, județul Teleorman” din fonduri publice nerambursabile obținute prin Planul Național de Redresare și Reziliență Componenta C5 - Valul Renovării, Axa 2 - Schema de granturi pentru eficiență energetică și reziliență în clădiri publice Operațiunea B.2: Renovarea energetică moderată sau aprofundată a clădirilor publice.

Prin accesarea acestor fonduri, Școala Gimnazială „Dan Berindei”, inaugurată la 15 septembrie 1970, va beneficia de reabilitarea termică a pereților exteriori, înlocuirea tâmplăriei exterioare cu tâmplărie performantă energetic, reabilitarea podului clădirii, reabilitarea pardoselii la nivelul parterului și modernizarea sistemului de încălzire. Realizarea acestor lucrări va asigura atât reducerea emisiilor de carbon, cât și sporirea eficienței energetice a clădirii, în această lucrare fiind prevăzută și utilizarea surselor de energie regenerabilă.

Valoarea totală a proiectului este de 6.694.068,61 lei.

2043 de burse școlare pentru semestrul II

Consiliul local a aprobat în ședința din luna martie cuantumul burselor acordate elevilor din unitățile de învățământ preuniversitar de stat din municipiu, pentru

semestrul II al anului școlar 2021-2022, astfel: bursă de merit - 200 lei, bursă de studiu - 150 lei, bursă de ajutor social - 200 lei.

Pentru acest semestru se vor acorda 2043 de burse școlare, din care: 789 burse de merit, 180 de burse de studiu, 1074 de burse sociale.

Pagină realizată de insp. Gabriel Argeșeanu

RECENSĂMÂNTUL POPULAȚIEI și LOCUINȚELOR 2021
om cu om, casă cu casă

AUTORECENZEAZĂ-TE ONLINE
14 MARTIE - 15 MAI

PUNCTE DE AUTORECENZARE ASISTATĂ ÎN ROȘIORI DE VEDE

Primăria Municipiului
str. Dunării, nr. 58
tel. 0768040826
tel. 0728203052
Luni-Vineri: 08:00-16:30
Sâmbătă-Duminică: 08:00-12:00

Direcția de Asistență Socială
str. Sf. Teodor, nr.37 D
tel. 0761412237
tel. 0766216054
Luni-Vineri: 08:00-16:30
Sâmbătă-Duminică: 08:00-12:00

Sediul Administrativ din fosta hală veche - Piața
str. Nicolae Bălcescu, nr. 2-4
tel. 0760050900
tel. 0737330225
Luni-Vineri: 08:00-16:30
Sâmbătă-Duminică: 08:00-12:00

Sediul PSD Roșiorii de Vede
str. Rahovei, bl. L10, parter
tel. 0761685346
tel. 076778115
Luni-Vineri: 08:00-16:30
Sâmbătă-Duminică: 08:00-12:00

Dacă ai nevoie de asistență sau un dispozitiv pentru accesarea platformei de autorecenzare, adresează-te personalului instruit din punctele amenajate în Roșiori de Vede.

Participarea la recensământ este obligatorie!

Ziua Internațională a Poeziei

Arta, prin toate formele sale, joacă un rol determinant în devenirea noastră spirituală, iar poezia ne aduce cu un pas mai în față către sublim. În calendarul evenimentelor importante pentru umanitate, UNESCO a stabilit ca ziua de 21 Martie să devină Ziua Internațională a Poeziei, în 1999, la Paris, pentru a încuraja diversitatea lingvistică și multiplele forme de manifestare poetică.

La Roșiori de Vede, această zi a fost marcată printr-un eveniment care s-a concentrat în jurul lansării volumului de versuri *Fotopoeme și alte trăiri* (Ed. Castrum de Thymes, Giroc, 2021, prefață de Daniel Mariș, postfață de Petronela Apopei), volum al tânărului scriitor roșiorean, prof. Cristian Gabriel Moraru. În prezentarea volumului său, autorul a specificat că „fotopoemul este o specie lirică alcătuită din 3 versuri însumând 21 de silabe dispuse astfel: 8 silabe — primul vers, 7 silabe — al doilea vers, 6 silabe — al treilea vers, care vine ca o sinteză a primelor două. Aceste poeme de scurtă inspirație, care, per ansamblu, sunt niște metafore-simbol, purtând *in nuce* teme majore ale creației mele, poartă practic semnătura mea, fiecare dintre cele trei versuri pe care le conțin având atâtea silabe câte litere au fiecare dintre prenume și numele meu propriu: Cristian — 8, Gabriel — 7, respectiv Moraru — 6”.

La eveniment, Daniel Luca, membru al Uniunii Scriitorilor din România, critic literar, editor, dar mai ales prieten al scriitorului Cristian Gabriel Moraru, a realizat o frumoasă și sensibilă prezentarte a cărții, iar poetul și jurnalistul Nicolae Toma a încurajat pe tânărul scriitor și pe cei prezenți să nu părăsească drumul frumos al poeziei.

A doua parte a evenimentului a generat o vibrație extraordinară, întrucât a constat în recitarea de poezii de către cei participanți, fie din creațiile proprii, fie din marii poeți naționali sau universali. Au dat glas propriilor versuri Domnița Neaga și Florina Carvaci, membre ale Uniunii Scriitorilor din România, artista Daniela Achim Harabagiu, scriitorii Ion Scarlat, Cornel Basarabescu, Cristian Diniță, Rodica Constantinescu, profesori și elevi din Roșiori de Vede, câteva dintre distinsele membre ale clubului Femina și mulți alți participanți.

Evenimentul s-a dovedit a fi un frumos tribut adus poeziei și poeților, un eveniment care trebuie repetat și în care ar trebui implicați cu mai multă insistență tinerii, în special elevii.

Eugenia Staicu
Foto: **Ion Stîngă**

Smaranda Brăescu
prima femeie parașutist din România

Prin Lege, anul 2022 a devenit Anul Smaranda Brăescu pentru a aniversa împlinirea a 90 de ani de la stabilirea recordului absolut la parașutism, la data de 19 mai 1932, de către Smaranda Brăescu. Cu acest prilej, Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” a organizat un simpozion intitulat „Smaranda Brăescu — prima femeie parașutist a României”.

În debutul simpozionului, după cuvântul de bun venit rostit de gazdă, a vorbit profesorul Mihai Atanasie Petrescu, inițiatorul acestei activități.

La manifestare a fost prezent Dan Antoniu, cercetător și istoric în domeniu aeronautic, autorul cărții *Eroina cerului – mit și adevăr despre aviatoarea Smaranda Brăescu (1897-1948)*. În discursul său, acesta a dezvăluit că a început cercetările asupra personalității parașutistei cu mai bine de 40 de ani în urmă, adunând în acești ani sute de documente și fotografii, dar și mărturii de la cei care au cunoscut-o încă în viață. Cercetătorul a vorbit despre visul Smarandei Brăescu de a deveni aviatoare, despre faptul că atunci când nu a reușit să și-l îndeplinească s-a îndreptat spre un alt domeniu al aeronauticii — parașutismul, devenind prima femeie parașutist din România.

La simpozion a participat și Georgiana Dumitrescu, instructor de parașutism la Aeroclubul României. Cu pasiunea și cu mândria sportivului care are la activ peste 1300 de salturi, a prezentat performanțele actuale ale parașutiștilor români, iar celor mai tineri prezenți în public, elevi la Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” și Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”, le-a vorbit despre posibilitatea oferită de Aeroclubul României tinerilor cu vârsta mai mică de 23 de ani de a efectua cursuri gratuite de parașutism.

Muzeograf **Veronica Cojocaru**
Foto: **Florina Carvaci**

Laureați români ai Premiului Nobel

— Continuare din numărul anterior —

ELIE WIESEL, născut în 30.09.1928, la Sighet (jud. Maramureș), ca al treilea copil al unei familii de evrei, a avut nesansa ca în 1944 să fie internat cu întreaga sa familie în lagărul de concentrare Auschwitz unde i s-a tatuat pe mâna stângă A-7713, semn ce va deveni identitatea lui timp de aproape un an. Mama și sora sa în vârstă de 7 ani au fost despărțite de restul familiei (la scurt timp fiind exterminate în camerele de gazare), iar Elie și tatăl său au fost trimiși la muncă silnică într-o fabrică din lagăr unde și tatăl i-a decedat ca urmare a extenuării, dizenteriei și inaniției.

Ca supraviețuitor al familiei, Elie Wiesel a fost eliberat din lagăr la 11 aprilie 1945 de armata americană în condițiile în care suferea de inaniție și se afla într-o puternică stare de depresie. S-a stabilit la Paris unde, după o perioadă de refacere, a studiat la Sorbona literatura, psihologia și filosofia, iar pentru a se întreține a predat lecții de ebraică și a dirijat corul unei sinagogi. Deși credea că și-a pierdut întreaga familie, tot în Paris, la un orfelinat, și-a regăsit cele două surori ale sale rămase în viață.

A devenit scriitor și ziarist. A scris 57 de cărți de o mare diversitate creativă, cea mai importantă fiind cartea de memorii „La nuit” (Noaptea) – o descriere autobiografică despre viața în lagărele de exterminare naziste. Inițial (1960), a fost publicată în 3000 de exemplare, carte tradusă ulterior în 30 de limbi, astfel încât din 1997 numai în SUA se tipăreau cam câte 300.000 de exemplare/ an, până în 2006 vânzându-se 6 milioane de exemplare, ziarul The New York Times declarând-o bestseller-ul nr. 1 la literatura non-fiction.

Ca jurnalist, a debutat în presa scrisă, mai apoi a ajuns reporter la cel mai mare ziar israelian „Yediot Ahronot”, poziție prin care a ajuns cunoscut de către personalitățile vremii din întreaga lume. În 1950, a căpătat cetățenie israeliană, iar din 1963, a devenit cetățean american.

Cel mai mult timp, Elie a activat în domeniul drepturilor omului. Împreună cu soția sa, Marion, a creat Fundația Elie Wiesel pentru Umanitate, iar între 1978-1986, ca președinte al Comisiei Prezidențiale a Holocaustului a militat pentru construirea în Washington a Muzeului American al Holocaustului. În 1986, a fost distins cu Premiul Nobel pentru pace. După primirea acestei recompense, a devenit un „campion al păcii”, Comitetul Nobel al Premiului Nobel recunoscându-l ca „unul dintre cei mai importanți lideri spirituali în epoca în care violența, represiunea și rasismul continuă să caracterizeze lumea”.

În anul 1988, a organizat împreună cu președintele Franței, François Mitterand, o conferință internațională la care au participat 76 de laureați ai Premiului Nobel cu misiunea de a reflecta asupra viitorului planetei, conferință ce se repetă din doi în doi ani până în zilele noastre.

În anul 2002, la invitația președintelui Ion Iliescu, a făcut o scurtă vizită în țara noastră pentru a transforma la Sighet, casa nașterii sale, restaurată de Guvernul României, în Casa Memorială Elie Wiesel, devenită ulterior Muzeu. Cu această ocazie, a fost decorat cu cea mai înaltă distincție românească: Steaua României în Grad de Mare Ofițer.

Pentru activitatea sa literară și pentru cea desfășurată în domeniul drepturilor omului a primit numeroase premii și distincții: Marea Cruce a Legiunii de Onoare (Franța), Medalia Prezidențială a Libertății (SUA), Cavaler al Ordinului Britanic în Grad de Comandant (regina Angliei) și altele și nu mai puțin de 136 de instituții de învățământ superior din întreaga lume i-au acordat titlul de Doctor Honoris Causa.

A decedat la New York în 12 iulie 2016 în vârstă de 88 de ani.

— Va urma —

Prof. **Ion Scarlat**
Foto: Sursa internet

Trăire creștină

- continuare din pag. 2 -

acestei întunecimi, el a vestit și a împărtășit o nouă și atotcuprinzătoare bucurie, și cu această bucurie el a transformat Sfârșitul într-un Început — Începutul vieții veșnice. Fără vestirea acestei bucurii, creștinismul este de neînțeles. Doar ca bucurie, Biserica a biruit în lume și a pierdut lumea atunci când a pierdut această bucurie și a încetat să fie o mărturie credibilă a acesteia.”.

Atunci când Hristos Domnul, răstignit fiind, a strigat cu glas mare: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu pentru ce M-ai părăsit?”, El a închipuit strigătul umanității care L-a pierdut pe Dumnezeu. Aceasta era singura și adevărata tragedie, celelalte dureri ale umanității fiind numai consecințe ale acesteia. A-L pierde pe Dumnezeu echivalează cu singurătatea, cu foamea, cu despărțirea, cu moartea. Dacă persoana umană nu e în comuniune cu Dumnezeu, acea persoană nu mai este deplină. Natura umană presupune harul. Acest adevăr îl exprimă în frumoase cuvinte Sfântul Nicolae Velimirovici când ne învață zicând: „Un lac fără apă mai poate fi numit lac? Nu; e mai degrabă un crater uscat. Un om fără Dumnezeu poate fi numit om? Nu; e mai degrabă un mormânt. După cum apa e tot ce-i mai de seamă dintr-un lac, tot așa Dumnezeu în om. Lacul fără apă nu e lac, omul fără Dumnezeu nu e om.”.

Mântuitorul Însuși ne întărește această înțelegere când ne îndeamnă: „Rămâneți în Mine și Eu în voi, precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine ... Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic.”

In unire cu Hristos, noi primim iubirea Lui și suntem chemați să o împărtășim unii altora. Numai în comuniune de iubire cu Hristos devine posibilă însăși împlinirea poruncii iubirii. „Iubiți pe vrăjmașii voștri”, ne poruncește Domnul Hristos. Dar cum să-i iubim pe cei pe care, de fapt, nu-i iubim? Noi iubim pe cei apropiați, pe cei ce ne iubesc pe noi, însă acest grad de iubire ar fi posibil și fără Hristos. Pentru a depăși acest nivel, pentru a ajunge la cea mai înaltă treaptă, aceea de a iubi pe cei ce ne urăsc pe noi, este nevoie de împărtășire din iubirea lui Hristos. Numai în Hristos devenim capabili de o asemenea iubire și putem grăi într-un glas cu Apostolul: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește.”.

Iubiți fii sufletești,

Învierea Domnului Iisus Hristos constituie însăși inima credinței creștine, a „veștii bune” creștine. Și totuși, în viața reală a creștinilor din zilele noastre, credința în Înviere ocupă un loc foarte restrâns, oricât de paradoxal ar putea părea acest fapt. Spunem acest lucru, deoarece această credință a devenit cumva începătoșată, în așa fel încât creștinul de astăzi, fără a sesiza acest aspect și fără a tăgădui Învierea, reușește cumva să o evite. El a încetat să mai trăiască în Înviere așa cum o făceau primii creștini. De aceea, chiar și atunci când simte o oarecare bucurie în noaptea Sfintelor Paști, aceasta se dovedește a fi o biată emoție a sufletului însetat de bucurie și de pace. De aceea, nu poate păstra bucuria Învierii dincolo de Săptămâna Luminată, în viața de zi cu zi.

Cugetul religios al omului contemporan, copleșit de duhul „grijii de multe”, percepe adesea Învierea lui Hristos ca pe o minune, ceea ce desigur și este, dar care se aplică exclusiv la Cel Înviat. Lipsește acea bucurie a creștinismului primar, vie și mărturisitoare, care a continuat să se manifeste prin cultul, imnurile și rugăciunile Bisericii; acea bucurie care nu a încetat să despartă Învierea Domnului de învierea universală, a tuturor oamenilor. Mai mult decât atât, am putea spune că tradiția liturgică a Bisericii chiar pune accent pe învierea noastră spirituală, care își are izvorul în evenimentul istoric al Sfintei Învieri, pentru că aceasta se realizează la fiecare Sfântă Liturghie, când ne împărtășim cu Sfântul Trup și Sfântul Sânge al Mântuitorului. Este necesar să conștientizăm că Sfânta Liturghie corespunde ascensiunii ascetice a creștinilor către Dumnezeu, în timpul căreia noi continuăm să cădem, iar Dumnezeu continuă să ne ridice. Să credem cu tărie că avem un Dumnezeu mai mare decât orice necaz sau întristare am întâlni, un Dumnezeu care a biruit moartea, care ne iubește și dorește să viețuim veșnic alături de El.

Pentru a trăi așa cum se cuvine bucuria Sfintelor Paști, să ne întărim în credință, să plecăm mai des genunchiul la rugăciune, să înmulțim fapta cea bună la tot pasul. Suntem chemați ca, oriunde ne aflăm, fie în familie, fie în comunitate, fie la locul de muncă, să săvârșim faptele milei trupești și ale celei sufletești, încredințați fiind că orice „bine” făcut este o mică înviere. Pentru a ne împărtăși de darurile Sfintei Învieri suntem chemați să fim „în lume”, dar nu „ai lumii”; să sădim în sufletele noastre încredințarea că întotdeauna „a fi” este superior lui „a avea”.

În același duh cu Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, care socotea că dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul toate câte a făcut Hristos, lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile ce s-ar fi scris, și Noi vă mărturisim cu smerenie că puține v-am spus din câte s-ar fi putut spune despre Învierea Domnului Hristos! Însă, avem încredințarea că Dumnezeu, Părintele Luminilor, de la Care este toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit, le va așeza și înmulți în inimile voastre.

Împărtășindu-vă din inimă aceste gânduri, vă îmbrățișăm cu părintească dragoste pe toți și vă dorim să aveți parte de zile îndelungate, în pace, cu bucurie și sănătate deplină și vă adresăm vestirea cea de lumină purtătoare:

HRISTOS A ÎNVIAT !

Al vostru de tot binele doritor și către Domnul Cel Înviat totdeauna rugător,

† GALACTION
EPISCOPUL ALEXANDRIEI
ȘI TELEORMANULUI

Să mai citim puțin!

O istorie a literaturii roșiorene

Iordan Datcu (VIII)

- Continuare din numărul anterior -

Prin premiul „Opera Omnia”, acordat în 2020 dlui Iordan Datcu pentru întreaga activitate de istoric literar și editor, Filiala București — Critică, Eseistică și Istorie literară a Uniunii Scriitorilor din România recunoștea meritele incontestabile ale acestui om care face parte din stirpea nobilă a cărturarilor autentici. A trăi prin(tre) și pentru cărți, a promova tot ceea ce are mai valoros cultura română în domeniul literaturii, dar mai ales al etnologiei, i-au conferit lui Iordan Datcu o binemeritată notorietate în rândul confraților săi.

Lectura este pentru orice intelectual adevărat un *modus vivendi*, oxigenul fără de care n-ar putea respira, un act de cunoaștere miraculos, fără de care nu se poate edifica nicio personalitate creatoare și activă în câmpul culturii scrise. Ceea ce i se revelează fiecăruia în urma acestui act gnoseologic fundamental al lecturii merită împărtășit și celorlalți semeni ține să demonstreze Iordan Datcu în volumul *Revelațiile lecturii* (Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2016, colecția „Critică și istorie literară”), volum, care, exceptând primul articol critic, și anume *Editorialele din „Litere” ale lui Tudor Cristea*, apărut în revista „Cultura”, nr. 39 din 22 octombrie 2015, conține toate materialele critice (cronici literare, recenzii, medalioane literare, articole și notițe critice) publicate, între anii 2012-2016, în „Litere”, revistă lunară de cultură a Societăţii Scriitorilor Târgovişteni, al cărei colaborator permanent este.

Recenziile adunate în acest volum sub genericul *De la o carte la alta*, rubrică susținută asiduu în binecunoscuta revistă târgovișteană, vin să dea expresie unei excepționale aventuri spirituale, altfel spus, să contureze portretul unui cititor de cursă lungă. Un cititor avizat, care nu pierde prilejul de a arăta punctele forte, dar și cusururile fiecărei cărți citite.

Citind volumul *Revelațiile lecturii*, semnat de Iordan Datcu, simți, pe lângă febrilitatea unui spirit dornic să cunoască totul în domeniul etnologiei, căreia i s-a consacrat o viață întreagă, și o anumită voluptate a lecturii, autorul zăbovind pe marginea detaliilor cele mai insolite din fiecare carte parcursă cu creionul în mână, cum se zice.

Recomand cu căldură această carte de critică literară scrisă cu rafinament, cu conștiința faptului că totul trebuie decelat cu seriozitate și care seamănă cu o hartă pe care o ține în mână un pasiona(n)t căutător de comori.

Prof. **Cristian Gabriel Moraru**

Lecturi în lumină

Cristian Florin Diniță: *În mâna destinului* (roman)

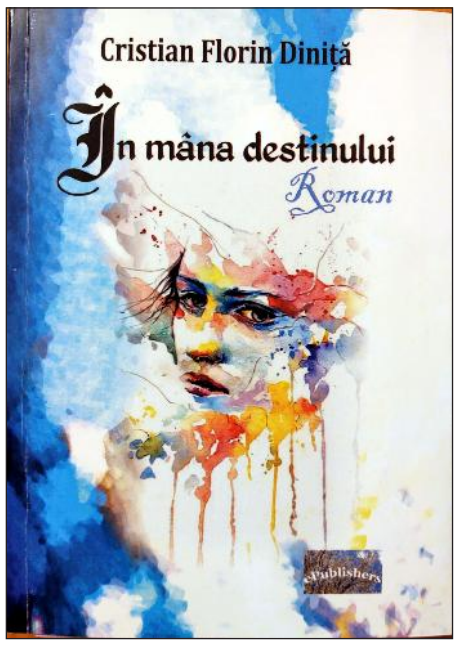

A treia carte semnată de tânărul scriitor teleormănean, Cristian Florin Diniță, *În mâna destinului*, a apărut în toamna anului 2021, la editura bucureșteană ePublishers, la care a publicat și romanul său de debut, *În căutarea celui pierdut* (2018).

În mâna destinului este o lucrare literară de amploare (de patru sute de pagini), în care autorul vorbește despre viața unei jurnaliste de investigație, Mădălina Pamfilie, care va reuși, aproape cu prețul propriei vieți, să demaște un complicat caz de corupție, ce ar fi adus imense prejudicii țării.

Tema romanului este una de actualitate. Ea scoate la iveală frauda, lăcomia, abuzul de putere, de care fac uz unii oameni politici pentru a-și spori averile. Personajele implicate în acțiune sunt, pe de o parte politicienii corupți, afaceriștii veroși, oameni din mass-media, părtași la nelegiuiri (directorul unui post de televiziune, Dudu Petrescu, producătorul general al acestui post, Iancu ...), iar, pe de altă parte, jurnaliști, reporteri, societatea civilă.

Dăruirea jurnalistei Mădălina Pamfilie, spiritul său de sacrificiu, dorința de autodepășire în profesiune ... o aduc pe tânăra de nici 30 de ani în mijlocul unor întâmplări dramatice în care este aproape gata să-și piardă viața.

O persoană din guvern este pe cale să producă o imensă pagubă materială României, prin semnarea unui contract bănos pentru el și pentru un afacerist mafiot, care folosește ca armă de constrângere șantajul. Cineva, cunoscând-o pe Mădălina și mai ales cunoscându-i calitățile de luptătoare, o anunță, printr-un telefon anonim, că la o anumită oră din noapte, într-un anume loc, va fi o întrevedere între politicianul guvernamental, Maligne, și afaceristul șantajist.

Curajoasa jurnalistă se va afla la fața locului, unde va înregistra video și audio, atât cât va fi posibil, la adăpostul înserării, discuția celor doi. Neatentă, pentru o clipă, provoacă un mic zgomot care îi va demasca prezența, determinând-o să o ia la fugă, urmărită de bodyguarzii afaceristului. Reușește să scape de aceștia și să ajungă, spre miezul nopții, în televiziunea unde lucra. Înregistrează în calculator imaginile de pe camera video, iar când iese, spre stupefacția ei, se întâlnește pe culoar cu directorul televiziunii și cu producătorul general, care, în urma unei scurte discuții, aceștia îi iau camera video, iar pe tânără o trimit acasă.

Interesele murdare, care îi unesc pe director, producător, politicieni, afaceriști ..., îi transformă pe oamenii cinstiți și drepți în victime sigure. Iar Mădălina va fi una dintre acestea. Văzând ce este înregistrat pe camera video, potentații zilei ajung la concluzia că jurnalista trebuie „să primească o lecție din care să înțeleagă ce reprezintă puterea și care este cursul firesc al evoluției”, într-o societate ca a noastră, „unde totul se obține nu prin educație, ambiției, muncă ..., ci prin relații și obstacole de tot felul care îți taie orice elan”, după cum afirmă scriitorul.

Trimisă de directorul postului de televiziune, contra voinței sale și în contradicție cu fișa postului, la o expoziție de materiale informaționale, Mădălina trăiește coșmarul vieții ei: îi explodează în față tableta care-i fusese îmbibată cu acid de o mână criminală. Tânăra este transportată, de urgență, la spital, unde i se acordă primele îngrijiri medicale, după care este trimisă la o clinică particulară din Cluj, oficial anunțându-i-se decesul.

Pentru a nu fi recunoscută și exterminată, jurnalista este luată în grijă și ascunsă sub o nouă identitate de oameni iubitori de dreptate și adevăr, făcuți parcă din același aluat cu ea, până când i se vor vindeca rănile lăsate pe chipul ei tânăr de acidul care a desfigurat-o. Un astfel de personaj este omul de bine Tiberiu Popanovici, apoi medicul Cosmin Ifian, asistenta medicală Vicky ...

În cele din urmă, sacrificiul Mădălinei nu a fost zadarnic. Politicienii corupți, afaceriștii și toți cei implicați în nelegiuiri vor fi deferiți justiției, judecați și condamnați, iar jurnalista se va însănătoși și va avea partea ei de fericire, căsătorindu-se cu acela ce i-a stat alături, în calitate de medic, când ea s-a zbătut între viață și moarte.

Romanul se încheie cu triumful binelui asupra răului, ca în frumoasele noastre basme populare. Avem, aici, o poveste fascinantă despre datorie, solidaritate, iubire, sacrificiu. Prin exemplul eroinei romanului, scriitorul ne oferă o lecție de viață și anume că prin îndrăzneală, curaj, perseverență, credință în valorile perene ... se pot îndrepta multe strâmbătăți din societatea în mijlocul căreia ne ducem vremelnica existență.

Autorul Cristian Florin Diniță arată și de data aceasta, la fel ca în romanul său de debut, *În căutarea celui pierdut*, că este posesorul unei culturi generale demne de invidiat, dovedind vaste și profunde cunoștințe privind mass-media, medicina, jurnalismul, arta, politicul ...

Stilul este variat, uneori încărcat de imagini poetice, mai ales când autorul descrie un cadru natural; un stil impetuos ca însăși viața pe care o observă și o cercetează pentru a o transforma, cu o uimitoare și inegalabilă putere de sugestie, în pagini memorabile, captivante, ce nu te lasă să le părăsești până la ultima filă.

Domnița Neaga

Meridiane critice

INTERFERENȚE CULTURALE MACEDONEANO-ROMÂNE

1.1. PATRIA MAMĂ ȘI ȚARA ADOPTIVĂ

Dacă numele revistei este „Macedoneanul”, natural că o prioritate va fi **patria mamă**, fără a se așterne o punte de ditirambi și a se consemna încă o filă a fanfaronadei și a diplomației, cum există atâtea în media scrisă. Că macedonenii constituie un popor patriotic, eroic, demn, cu vocația sacrificiului nu încape nicio îndoială, dovada fiind panoplia de forme imagistice, de prezentare, de actualizare a unui ținut stâncos și primitor, cu hotare șanjabile de-a lungul istoriei generând nu puține controverse cu privire la imaginea stas a celebrului stat antic ce a cucerit lumea și s-a transformat într-un imperiu, aproape incontrolabil din pricina eterogenității de populații, tradiții, obiceiuri și a contaminării cu alte culturi și civilizații cu care a intrat în contact.

Trecutul glorios răzbate lin mai multe numere/ediții, cu denumirea de *Vestigii ale Macedoniei antice* (revista „Macedoneanul”, numărul 136). Descriptivismul se îmbină cu evocarea și reveria peste marginea iertării, când materialul se numește *Macedonia, o țară de vis*.

Urmașii lui Alexandru cel Mare nu fetișizează evenimentul național, nu aderă cu ochii închiși la o globalizare dezavantajoasă pentru statele mai mici, drept urmare, își serbează cu decență Ziua Națională a Republicii Macedonia („Macedoneanul”, nr. 146, 25.09.2013). În pofida vitregiilor din Evul Mediu, macedonenii nu au luat calea pribegiei, a disipării, dimpotrivă, au rămas „pe baricade” cât s-a putut, consolidând și confirmând că există un spirit național, un specific național, am completa noi („Macedoneanul”, nr. 146).

Ca orice popor creștin, macedonenii au creat un mic tezaur de tradiții și cutume compunând „Folclorul macedonean” (nr. 152, 25.03.2014).

1.2. TÂRGUL DE CARTE „GAUDEAMUS”

Etnicii macedoneni din patria românească au avut inspirația de a se reuni într-o organizație dinamică, inventivă și pragmatică, Asociația Macedonenilor din România — A.M.R —, condusă de regretata Liana Dumitrescu și mama ei, Constantina Dumitrescu, având ca secretar pe Laura Rogobete.

Înclinând balanța în tandemul fond-formă în favoarea primul termen, A.M.R-ul s-a implicat în evenimente culturale și artistice majore de pe acest proslăvit tărâm creștin și nu de puține ori și-a croit propriul drum, o originală ținută intelectuală, plănuind și fructificând nenumărate acte, manifestări din sfera calofilului, a binelui și a adevărului. Se acopereau astfel trei domenii ale spiritului: literatura și artele, în general; etica și mass-media.

Pas cu pas, la târgurile de carte de la București, „GAUDEAMUS” și „BOOKFEST”, s-a amenajat un stand cu producția livrescă a acestor combativi, sociabili și prietenoși compatrioți de o diversitate inimaginabilă, de la dicționare, tratate de istorie, pedagogie, folclor, etnografie, gramatică până la științele exacte, lingvistica. Nu a lipsit și nu va lipsi beletristica, nici cartea de popularizare a științei, de supralicitare a faptelor grandioase ale înaintașilor. Se știe că, în perioada antecristică, pe la 350 î. e. n., tânărul împărat de doar 30 de ani a cucerit stat după stat, întemeind un imperiu respectabil după ce redusese la tăcere popoarele conduse de faraoni (Asia, Africa) ori cu stratificarea socială în caste (India), dar o boală necruțătoare i-a frânt zborul, „visul — realitate” cam la aceeași vârstă cu cea a lui Hristos ...

Macedonenii din burguri antice ca Bitola, Ohrid, Prilep consideră că nostalgia lor după vremuri apuse și performanță militară fusese dublată și de acea culturală pe care veacurile ulterioare au obnubilat-o …

Revenind la „GAUDEAMUS”, e reconfortant a observa că sectorul cu carte macedoneană a dăinuit și în locațiile secundare, provinciale, de unde s-a perpetuat la Craiova, Timișoara, Iași, Cluj. Ca să augmenteze curiozitatea și bucuria privitorilor, amfitrionii au îmbogățit „raftul cu cărți” cu DVD-uri, CD-uri, calendare și ilustrații, adică au plusat la capitolul „imagine și sonoritate”.

Nu în ultimul rând, presa macedoneană cu dublă titrare — românească și autohtonă — s-a aflat la loc vizibil. Conform uzanțelor, s-au înfăptuit și lansări editoriale cu participarea unor personalități din țară și din afară.

Toate aceste lucruri, fapte pozitive au fost reflectate obiectiv, prompt în „Macedoneanul” care are mai multe locuri: la Craiova, Băilești, Urzicuța … Revista „Macedoneanul” și-a făcut de fiecare dată datoria …

- va urma -

Prof. dr. **Iulian Bitoleanu**

Pe Tine Te lăudăm

- continuare din pagina 1 -

Fiecare concurent a primit din partea Direcției pentru Cultură, Educație, Creație și Sport Roșiori de Vede, organizatoarea evenimentului, premii în bani, câte un pachet format din cărți ale Colecției DRUM, dar și diplome de participare, iar din partea Episcopiei Alexandriei și Teleormanului, prin Prea Sfinția Sa Galaction și Preacuviosul Părinte Arhimandrit Serafim, și a Protoieriei Roșiori de Vede, prin preotul Mircea Ionescu, premii în bani, dar și cărți și obiecte bisericești mai mult decât utile formării unui copil în tainele ortodoxiei.

În pauza pe care juriul a folosit-o pentru a delibera, cei prezenți și-au bucurat sufletul cu pricesne și alte imnuri dedicate sărbătorilor pascale și nu numai, în interpretarea Coralei Axios Teleorman.

Gheața a fost spartă de cea mai tânără dintre cei prezenți. Micuța Daria Bibelea, la doar cei 5 anișori ai săi, a reușit să interpreteze unul dintre cele mai grele tropare, „Apărătoare Doamnă”, păstrând cu strictețe notele și respirația. Interpretarea sa a impresionat profund publicul, dar mai ales pe Prea Sfinția Sa, care a ținut ca la finalul evenimentului să o felicite pe micuță și să o premieze în afara concursului, doar pentru a o încuraja să meargă pe acest drum.

Cu o voce deja formată în cântări bisericești, cu o atitudine de învingător, Marinel Nicolae Predoi, elev al Colegiului Național Anastasescu, a obținut premiul I, fiind de departe cea mai bună voce a concursului. Acesta a fost pregătit de prof. coordonator Petrică Predoi.

Locul II a fost atribuit Grupului vocal Saligny, format din elevele Andreea Cătălina Ciobanu și Andreea Cătălina Cîmpeanu, sub coordonarea destoinicului preot profesor Cristian Nicodin.

Locul al III-lea l-a ocupat cea mai cristalină voce feminină, cea care a reușit să ne impresioneze profund prin emoția transmisă, eleva Elena Falcă de la Școala Gimnazială „Al. Depărățeanu”, prof. coordonatori preoții Nicolae Sin și Emil Cristea.

Din lipsă de spațiu nu putem aminti toți participanții, deși toți au cântat și au impresionat publicul și juriul. Tuturor concurenților și profesorilor coordonatori sincere felicitări pentru frumoasa strădanie! Fie ca osteneala lor să dea roade duhovnicești!

Concursul de muzică religioasă „Pe Tine Te lăudăm” a fost la prima sa ediție și sunt convinsă că a fost pus un început bun, așa că, sperând în ajutorul Bunului Dumnezeu, și sub Acoperământul Maicii Domnului, în anii viitori acesta să devină un punct de reper în Postul Sfintelor Paști, iar participanții să fie în număr din ce în ce mai mare! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Lecţia de istorie ○ Lecţia de istorie ○ Lecţia de istorie ○ Lecţia de istorie

Pagini de istorie locală

Spitalul din Roșiori de Vede. Istorie și adevăr (II)

Creșterea populației punea probleme deosebite conducerii târgului în ceea ce privește sănătatea locuitorilor, mai ales că epidemiile se țineau lanț.

Într-un Raport al Ocârmuirii județului Teleorman, cu reședința la Rușii de Vede, aflăm de existența unui medic licențiat, angajat oficial în slujba comunității. Angajarea acestui medic este de la început întâmpinată cu ostilitate de boierii și oamenii bogați ai târgului, care aveau numai pentru ei ca angajat pe vechiul medic.

Noul medic angajat pentru întreaga comunitate, Manolache Ianculea, se va dovedi de mare folos. O informare întocmită de administrația târgului Rușii de Vede menționează „... sporul deosebit al acestuia în tratarea bolnavilor și menținerea sănătății orașului și împrejurimilor, la numai un an de la angajarea medicului comunal ...".

În anul 1831, apar și primele agenți destoinici și conștiincioși, nu au mai fost cazuri de variolă în oraș. Până în 1856, nu exista în oraș niciun fel de farmacie cu medicamente. Puținele medicamente care ajungeau erau aduse de la farmacia din Turnu Măgurele, unde se mutase și reședința județului încă din 1838. Ocârmuirea județului își luase obligația să furnizeze medicamentele necesare târgului Rușii de Vede, după achitarea taxei.

În 1856, apare și primul farmacist în târgul Rușii de Vede în persoana lui Samuel Gruber, căruia i s-au dat multe avantaje ca să deschidă farmacia în oraș, farmacie, pentru care, ulterior, a obținut ***concesie*** în regulă prin hrisov domnesc.

Prima unitate spitalicească a târgului Rușii de Vede este menționată documentar pe la 1879 și funcționa în casele proprietarului Nicolae Penciulescu, case ce mai târziu au fost cumpărate de Ionel Cercel.

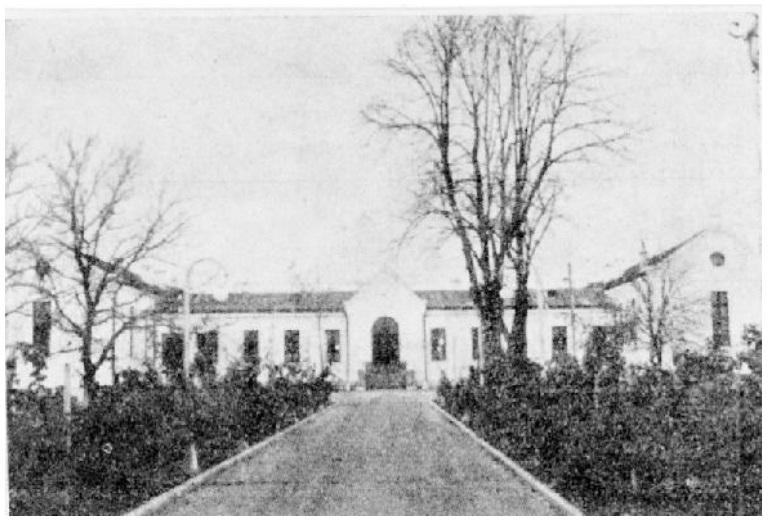

circumscripții sanitare orășenești, fiecare din cele șapte mahalale, constituind o zonă distinctă în care se stabilesc vătășeii, care controlau și raportau starea de sănătate a populației către cei doi ***ceasnici***, de pe lângă Poliție, care răspundeau de urmărirea stării de sănătate a întregului târg.

În 1839, este angajat ca medic al orașului Matei Baleff, care s-a pensionat în anul 1867, dar a continuat să funcționeze și în 1870. Este angajat în anul 1867 un alt medic, al cărui nume nu îl cunoaștem, dar știm că a fost revocat pentru că a neglijat vaccinarea contra variolei, dar Consiliul Comunal se împotrivește, fiindcă se declanșase o epidemie de holeră.

În anul 1877, din coloanele de prizonieri turci care treceau prin oraș, cei bolnavi de **lingoare** erau scoși și duși la mănăstirea Serdăreasa, unde erau tratați cu mijloacele care existau în acea vreme.

La 1879, se angajează pentru târgul Rușii de Vede trei medici pentru combaterea variolei, dar și a scarlatinei, ce bântuiau în oraș, după încheierea războiului de independență.

În cursul anilor, Rușii de Vede a fost bântuit de multe și grele epidemii.

Puținul ce cunoaștem în această privință, am găsit în cercetarea dosarelor din fondul arhivistic al Primăriei Rușii de Vede. De menționat este holera de la 1865 și 1873, cunoscută sub numele de holerina, dar și la 1878. Au fost și mai multe epidemii de variolă la l871, la 1879, dar și la 1881. Toate acestea au dus la multe pierderi de vieți omenești.

De când au început vaccinările obligatorii și bine organizate cu

Spitalul acesta, primul menționat la Rușii de Vede, a început foarte modest, cu numai zece crivaturi, în timp ce alte așezăminte, din alte localități mai mari, dispuneau de o sută. Spițeria era înzestrată din capul locului cu o sută de vase și ustensile, pe lângă 204 droguri și preparate galenice. Spitalul poseda, exceptând paturile cu lenjeria lor, numai 23 de obiecte de inventar gospodăresc.

Prima denumire a lui, **Spitalul săracilor**, îl caracteriza așadar foarte bine sub raportul beneficiarilor, cât și al dotării.

Chiar așa, spitalul acesta, cu numai 10 paturi, un medic și o moașă, funcționa foarte greu în lipsuri, iar Primăria orașului nu avea posibilitatea de a da banii necesari. Dotarea spitalului era foarte slabă și, pentru a cumpăra instrumentele necesare, trebuiau bani. Bani trebuiau și pentru a plăti chiria proprietarului, care era total nemulțumit de ce primea de la Primărie.

În aceste condiții, se pune clar problema înființării unui spital cu o clădire proprie, cu un spațiu deschis mare, cu un parc de plimbare și cu toate anexele cerute de normele în vigoare ce erau aplicate la mai toate așezămintele ce purtau numele de spital.

Construirea unui spital adevărat era cerută atât de creșterea numărului populației care ajunsese în 1872 la 3595 de locuitori, iar în 1881, la 4253 locuitori, cât și de numărul mare de îmbolnăviri a locuitorilor târgului și împrejurimilor.

— Va urma —

Prof. **Argentin Porumbeanu**

Foto: **din arhiva personală a autorului**

O incursiune prin istoria controversată a Ucrainei (II)

Revoluția bolșevică a adus cu sine o serie de frământări, mai ales în condițiile Războiului civil care a cuprins imediat Rusia. „Decretul asupra păcii" al lui Lenin, care a presupus o proclamație către popoarele din fostul Imperiu țarist a încurajat mișcarea de emancipare a mai multor provincii, cu precădere din partea apuseană. La Kiev, chiar înainte de Revoluție, dar mult mai intens după, naționaliștii ucraineni din partea de est aparținând Rusiei își manifestaseră intenția de a se delimita din cadrul Imperiului, dar nu doar atât, ci își exprimaseră și intenția agresivă de a alipi forțat și unele teritorii vecine care aveau o populație masivă ucraineană, efect al colonizării țariste. Trebuie spus că, între ele, erau vizate de către Rada (Adunarea) Ucraineană și provincii românești, Basarabia, apoi și Bucovina. După Revoluție, la și după sfârșitul războiului mondial, în condițiile în care și partea apuseană, din cadrul fostului Imperiu Austro-Ungar, s-a autodeterminat, au apărut însă nu unul, ci mai multe state ucrainene, Republica Populară Ucraineană, Republica Populară Vest-Ucraineană, Hatmanatul, Directoratul, dar și Republica Sovietică Socialistă probolșevică. A continuat deci haosul politico-militar în acest spațiu fărâmițat și disputat. Practic, putem spune că nu a existat un stat ucrainian propriu-zis, unitar. Și asta până în 1991! Nu putem absolut deloc compara situația Ucrainei cu a altor multe state, ca, de exemplu, România, care exista ca stat mai demult, la Regatul României venind în 1918 teritoriile românești care fuseseră stăpânite de Rusia și Austro-Ungaria.

Mai mult de atât, în scurt timp, partea vestică a fost ocupată de Polonia, recent unificată după război, care, iată, relua un teritoriu care îi aparținuse, mai mult sau mai puțin nelegitim, în Evul Mediu, până la sfârșitul secolului al XVIII-lea, la dispariția sa ca stat. S-a întâmplat prin Pacea de la Riga din 1921 — ce punea capăt conflictului ruso-polonez din timpul Războiului civil, în care polonezii luaseră partea albilor proțariști — dintre Polonia și Rusia bolșevică, ce își impusese treptat dominația asupra celei mai mari părți din zona ucraineană, formând Republica Sovietică Socialistă Ucraineană, amintită mai sus, dar mărită mult ca suprafață, de la est la vest.

orașe, fără posibilitatea de a supraviețui, murind efectiv de foame sau de bolile cauzate sau favorizate de subnutriție. Holodomorul, mult mai puțin cunoscut și mediatizat, comparativ cu celălalt mare genocid, Holocaustul, deși a avut cam aceeași dimensiune umană, este estimat undeva între 3 si 10 milioane de victime, cifrele variind în funcție de diversele surse. A fost un preț imens plătit de Ucraina regimului criminal al lui Stalin.

Istoria Ucrainei se intersectează din nou cu cea a noastră, în contextul celui de-Al Doilea Război Mondial, și se întâmplă asta cât se poate de nefericit pentru noi, românii. Întrucât, în iunie 1940, tot din cauza acelui pact blestemat dintre Hitler și Stalin, Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herța au fost cedate Uniunii Sovietice și apoi dezmembrate și redistribuite după voia dictatorului sovietic. Astfel, Bucovina de Nord, Herța, nordul Basarabiei (Hotinul) și sudul acesteia (Bugeacul) au intrat în componența R.S.S. Ucrainene care va mai înghiți un teritoriu de drept românesc, este vorba despre Transcarpatia, adică partea de nord, circa 2/3, a Maramureșului vechi istoric, care, după Primul Război Mondial, fusese încorporată Cehoslovaciei. S-a întâmplat mai târziu, spre sfârșitul războiului, în contextul puternicei ofensive spre vest a Armatei Roșii, în februarie 1945 fiind anexată Uniunii Sovietice care a făcut același lucru ca și cu celelalte teritorii amintite. Mai spunem și că cel care a guvernat Ucraina un timp, începând de atunci, din 1940, deci și pe românii de aici, a fost nimeni altul decât Nikita Hrușciov, viitorul lider sovietic de după Stalin, care a instrumentat, desigur ca instrument fidel al dictatorului de la Kremlin, politica de teroare și represiune criminală căreia i-au căzut victime nevinovate și românii bucovineni în tragicul eveniment de la 1 aprilie 1941 de la Fântâna Albă.

În iunie 1941, Germania nazistă și aliații săi, între care și România, au invadat Uniunea Sovietică, iar victoriile lor fulgerătoare au condus la ocuparea rapidă a teritoriilor, între care și cel al Ucrainei. Inițial, germanii au fost văzuți ca eliberatori, desigur amintirea persecuțiilor bolșevicilor și a exterminării în masă din timpul Holodomorului era încă proaspătă. Astfel încât majoritatea populației a cooperat la început cu noii stăpâni. Însă Hitler nu a dorit să profite de

Deci, lucrurile stau în felul următor. Deși s-a intenționat crearea unui stat ucrainian în acel context istoric zbuciumat, acest proces nu a reușit din cauza tendințelor centrifuge din partea altor state vecine, dar și a diversității de opinii politice a liderilor regionali ucraineni. Partea mai mică occidentală a rămas la Polonia până în septembrie 1939, la invazia sovietică ce punea în practică recent încheiatul Pact Ribbentrop-Molotov, iar marea majoritate a fost mult mai mult timp o republică, cu o mică întrerupere, până în 1991, parte a Uniunii Sovietice din decembrie 1922, actul efectiv de naștere al noului Imperiu rus bolșevic.

Evident că evenimentele din acești ani frământați au dovedit dorința majoritară a ucrainenilor de a se desprinde din corpul marii Rusii, țariste sau bolșevice. Naționalismul radical, cu greu ținut sub control, avea să-i coste pe ucraineni destul de scump, cu consecințe extrem de tragice. Mișcarea de rezistență a fost puternică, iar liderul ei, Simon Petliura, a fost urmărit și ucis în străinătate. Din momentul în care Stalin s-a decis să realizeze colectivizarea agriculturii, paralel cu intenția de a exporta masiv produsele agricole ale imensului grânar ucrainian ca preț al industrializării Uniunii Sovietice, totul a devenit cât se poate de nefast pentru ucraineni. Războinarea lui Stalin și a bolșevicilor pentru opoziția puternică la colectivizare a dus la una din marile drame ale istoriei, cel puțin a secolului XX. În anii 1932-1933, deci într-un timp scurt, a avut loc un adevărat genocid pe seama ucrainenilor, Holodomorul sau Moartea prin înfometare. Țăranilor li s-au luat nu doar pământul și animalele de muncă, ci și ultimele resurse de hrană, produsele și proviziile proprii necesare traiului lor, până și ultimele boabe și semințe, totul urmând să fie dat la export, lăsându-i pe aceștia, dar nu numai pe ei ci și pe cei din acest lucru, dat fiind faptul că politica rasială a regimului său nazist a presupus că teritoriile în care mașina de război germană intra deveneau de drept spații ale Reichului visat de el iar populațiile acestora își pierdeau libertatea și erau tratate ca rase inferioare supuse, la discreția rasei stăpânitoare germane. Naționaliștii ucraineni, având-l în frunte pe Stepan Bandera, au cooperat cu naziștii în calitate de aliați, împotriva bolșevicilor, ceea ce este logic având în vedere considerentele trecutului. Au fost copărtași însă la multe crime la fel de odioase ca și ale bolșevicilor, între care au ucis și mulți evrei. Însă, având în vedere că, în cele din urmă, au fost dezamăgiți de tratamentul la care au fost supuși de către germani, marea parte a ucrainenilor s-au întors împotriva lor și au luptat alături de Armata Roșie pentru izgonirea acestora. Însă cu naționaliștii vor avea de furcă bolșevicii și după război, fiind în cele din urmă anihilați pe la 1950.

Astfel că Ucraina, la fel ca și alte zone, între care, din păcate, și ale noastre atât de chinuite Basarabia și Bucovina de Nord, au trecut din nou în posesia sovieticilor, redevenind Republica Sovietică Socialistă Ucraineană, cunoscând un nou calvar al represiunii, al deportării celor indezirabili și a celor care colaboraseră cu naziștii. Iar pământurile românești, eliberate în iulie 1941 și libere de bolșevici până în primăvara lui 1944, au reintrat sub stăpânirea lui Stalin. Și din nou redistribuirea teritorială din 1940, menținută și în 1944, a făcut ca aceleași regiuni românești să între în alcătuirea R.S.S. Ucrainene. Și tot acolo sunt și astăzi, doar că s-a schimbat denumirea ...

Prof. **Victor Gabriel Osăceanu**

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

(Urmare din pag. 1)

Iar voluntarii EUROPE DIRECT Teleorman i-au primit cu braţele deschise, aşa cum au făcut-o românii încă de la începutul războiului. Întâlnirea a avut loc în data de 18 martie, la sediul Centrului EUROPE DIRECT Teleorman, găzduit de Biblioteca Municipală „Gala Galaction". În lumea minunată şi liniştită a cărţilor, Diana (de 42 de ani), împreună cu fiica, Jaya (14

ani), şi nepoata, Anastasiya (13 ani), ne-au spus povestea lor, ne-au vorbit despre ororile acestui războiul fără sens, ne-au împărtăşit speranţele de a-şi găsi teferi bărbaţii rămaşi să-şi apere cu credinţă ţara. Tinerii români şi ucraineni au depăşit barierele lingvistice, au făcut schimb de numere de telefon, de adrese de Instagram, au vorbit despre hobby-uri comune, şi-au făcut planuri şi, cel mai important, au ZÂMBIT!

Şi pentru că s-a creat o legătură frumoasă între adolescenţii români şi ucraineni, în data de 29 martie, voluntarii şi echipa ED Teleorman au aniversat-o pe Ansatasiya, la împlinirea vârstei de 13 ani. Însoţită de mama sa, de mătuşa şi de verişoara ei, Anastasiya a venit la sediul ED Teleorman neştiind de surpriza ce i se

pregătise. Şi a fost întâmpinată cu multă căldură şi simpatie, cu multe cadouri oferite de voluntarii centrului european de informare, dar şi cu un maaare tort pregătit de maestrul nostru „bucătar" – Marinela Ruşanu, managerul centrului.

O altă surpriză pentru micuţa ucraineancă a fost buchetul de flori oferit chiar de primarul Municipiului Roşiorii de Vede, Valerică Gheorghe Cîrciumaru, care a venit să o felicite pe Anastasiya şi să vorbească cu familia ei despre războiul din Ucraina, despre drama pe care o traversează vecinii noştri, despre cum s-au integrat în comunitatea roşioreană.

A fost o întâlnire în care ne-am dat seama cu toţii că DA, STĂ ÎN PUTEREA NOASTRĂ să schimbăm ceva, că solidaritatea uneşte oamenii şi îi face mai buni, că orice gest mărunt poate însemna enorm pentru cei aflaţi în nevoie.

Pentru a veni în sprijinul celor care fug din calea războiului, Echipa ED Teleorman a postat, în punctele cele mai circulate din Roşiorii de Vede (*Gara de Nord, Autogara, Piaţa Agroalimentară, staţii de microbuze, centrul oraşului, la avizierele Primăriei Municipiului Roşiori de Vede şi Centrului EUROPE DIRECT Teleorman, dar şi pe paginile de social media şi pe site-ul EUROPE DIRECT Teleorman*) afişe cu date importante pentru refugiaţii din Ucraina, disponibile prin scanarea codului QR, inclusiv în limba ucraineană. Acolo se găsesc informaţii esenţiale despre drepturile refugiaţilor în ceea ce priveşte trecerea frontierei într-o ţară din UE, eligibilitatea pentru protecţie temporară şi solicitarea protecţiei internaţionale, precum şi informaţii despre drepturile de călătorie în interiorul Uniunii Europene.

#StandWithUkraine!

- ***Lecţia de informare europeană la Şcoala Gimnazială nr. 1 Măldăeni***

O nouă *Lecţie de informare europeană,* organizată de Centrul EUROPE DIRECT Teleorman, a avut loc în data de 24 martie, la Şcoala Gimnazială nr. 1 Măldăeni din judeţul Teleorman.

Echipa ED Teleorman a stat de vorbă cu elevi ai claselor a VII-a şi a VIII-a, copii minunaţi şi dornici să afle totul despre trecutul, prezentul şi viitorul Uniunii Europene. Am discutat despre cum pot să-şi facă auzită vocea în ***Anul European al Tineretului***, pe platforma ***Conferinţei privind Viitorul Europei***, despre priorităţile Uniunii Europene pentru anul 2022, despre ***Pactul verde european*** şi ***O Europă pregătită pentru era digitală***, despre ***Spaţiul învăţării*** – ghişeul unic pentru materiale oficiale, jocuri şi multe alte date despre Uniunea Europeană şi activităţile sale, pentru copii, adolescenţi, profesori şi părinţi, pentru informaţii generale, în diferite formate,

cu privire la Uniunea Europeană şi la activităţile acesteia, destinate persoanelor cu vârsta de peste 18 ani, despre activitatea şi proiectele

instituţiilor europene şi ale Centrului ED Teleorman, dar şi despre oferta educaţională propusă instituţiilor şcolare de către centrul european de informare din Teleorman.

Totodată, copiii din cunoscuta localitate teleormăneană şi-au exprimat solidaritatea faţă de poporul ucrainean, faţă de copiii din această ţară aflată sub asediul Rusiei şi toţi trăiesc cu speranţa că acest război înfricoşător se va încheia cât mai curând...

Mulţumim pentru colaborare directoarei unităţii de învăţământ din Măldăeni, *prof. Simona Iordache*, bibliotecarei *Georgeta Robu* de la *Biblioteca Comunală „George Gană"* din localitate, tuturor cadrelor didactice implicate! Şi pentru că vorbim de implicare şi participare, cel mai activ elev a fost premiat de către Centrul EUROPE DIRECT Teleorman şi anume elevul *David Cristian Diţă* de la clasa a VII-a. Felicitări!

- ***ORA PĂMÂNTULUI sărbătorită la Roșiorii de Vede!***

„Love our Planet, please!", „STOP the WOR! Be smart!", „Reciclați și prețuiți Planeta, că avem doar una!",

„Alege o Planetă verde!", „Nu ucideți Pământul! Salvați-L!", „Stop war! Save our Planet!", „Fiți uniți!", „Stop risipei alimentare!", „Respect for our Planet!".

... Sunt doar o parte dintre mesajele prin care roșiorenii au dorit să-și facă vocea auzită cu prilejul evenimentului ORA PĂMÂNTULUI, mesaje pentru liderii lumii, dar și pentru toți locuitorii Planetei să înțeleagă importanța vitală pe care o are Natura în viața noastră, că trebuie să rămânem uniți în această misiune și că fiecare dintre noi are un rol important în protejarea și refacerea Terrei.

În fiecare an, în ultima sâmbătă din luna martie, milioane de oameni din lumea întreagă sting luminile timp de o oră, alăturându-se celui mai mare eveniment de mediu din istorie – EARTH HOUR.

Roșiorii de Vede s-a alăturat, din nou, acestei inițiative globale, la fel ca peste 8.000 de orașe din aproape 190 de țări. Sub îndemnul ***„Implică-te! Stinge și tu lumina!"***, **Consiliul Local** și **Primăria Municipiului Roșiorii de Vede**, prin **Direcția pentru Cultură, Educație, Creație și Sport** și **Centrul EUROPE DIRECT Teleorman** a invitat toată comunitatea locală să-și arate grija față de Planeta Albastră. Astfel, instituțiile administrației publice

locale, unitățile de învățământ, agenți economici, dar și simpli locuitori au stins luminile sâmbătă, 26 martie 2022, în intervalul orar 20:30 - 21:30, scopul fiind acela de a întreține mereu vie conștiința apartenenței noastre la o viață sănătoasă pentru Casa noastră - PĂMÂNTUL.

Totodată, aproape 100 de roșioreni au venit pe platoul din fața Primăriei să arate că le pasă, au aprins lumânări și au scris mesaje pentru Planetă, dar și pentru oprirea războiului declanșat de Rusia în Ucraina, mesaje pe care Centrul EUROPE DIRECT Teleorman le-a încărcat pe platforma ***Conferinței privind Viitorul Europei***.

Un moment cu totul aparte i-a avut în prim plan pe voluntarii EUROPE DIRECT Teleorman. Coordonați de artistul Tedi Stîngă, inimoșii tineri au susținut un scurt program artistic care a emoționat audiența și cu care au cântat *„We are the World"*.

Într-adevăr, NOI suntem LUMEA, iar acum, mai mult ca oricând, este momentul să ne unim eforturile pentru a opri degradarea Naturii şi pentru a accelera refacerea ei până în 2030. Combaterea schimbărilor climatice este datoria noastră pentru generațiile viitoare!

#CONNECT2EARTH #STOP WAR